

HARAMLARDAN SAKIN!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn...Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İnne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

أَدِّ الزَّكَاةَ الْمَفْرُوضَةَ، فَإِنَّهَا طُهْرَةٌ تُطَهِّرُكَ؛

وَأَتِّ صِلَةَ الرَّحِمِ، وَاعْرِفْ

حَقَّ السَّائِلِ، وَالْجَارِ، وَالْمِسْكِينِ

(حم.ك. عن أنس)

RE. 21/5 (*Eddi'z-zekâte'l-mefrûdate, feinnehâ tuhratün tutahhiruke; ve âti sılâte'r-rahimi, ve a'rif hakka's-sâili, ve'l-câri, ve'l-miskîni.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Beraber bir salevât-ı şerife okuyalım:

“—Allâhümme sallî alâââ... Seyyidinâââ... Muhammedinin- nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ... Âlihîîî, ve sahbihîîî, ve sellim.” (3 defa)

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. SAS Efendimiz'in Korktuğu Üç Şey

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

أَخَوْفُ مَا أَخَافُ عَلَى أُمَّتِي ثَلَاثٌ : ضَلَالَةٌ

الْأَهْوَاءِ ، وَاتِّبَاعُ الشَّهَوَاتِ

فِي الْبَطْنِ وَالْفُرْجِ ، وَالْعُجْبُ

(الحكيم عن أفلح مولى رسول الله صلى الله عليه وسلم)

RE.21/1 (*Ahvefü mâ ehâfü alâ ümmetî selâsün: Dalâletü'l- ehvâi, ve'ttibau's-şehvâti fi'l-batni ve'l-ferci, ve'l-ucbü*)

Bunu geçen ders okumuşsak da lüzumuna binâen bugün tekrar ediyoruz, Cenâb-ı Peygamber SAS buyuruyorlar ki:

1. (*Ahvefü mâ ehâfü alâ ümmetî selâsün*) Ümmetim üzerine şu üç şeyden çok korkarım:
2. (*Dalâletü'l-ehvâ*) “Hevâ ü heveslerine uymaları, bu yolda gitmeleri.”

¹ *Kenzü'l-Ummâl*, c.XVI, s.44, no:43861; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.77, no:941.

3. (*Ve'ttibâu'ş-şehvâti fi'l-batni ve'l-ferc*)
“Şehvetlerine uymaları; gerek yemekte, gerek
diğer muamelelerde...”

(*Ve'l-ucbü*) “İnsanların kendisini beğenmesi.
Gerek fikirini gerek hareketini, gerek herhangi
cihetten olursa olsun kendini beğenip üstün
görmesi.”

b. Üç Şeyden Daha Korkarım

Peygamber SAS Efendimiz yine buyuruyor ki:²

أَخَوْفُ مَا أَخَافُ عَلَى أُمَّتِي: شُحُّ مُطَاعٌ، وَهُوَ
مُتَّبِعٌ، وَإِعْجَابُ كُلِّ ذِي رَأْيٍ بِرَأْيِهِ

(أبو نصر السجزي عن أنس)

RE. 21/2 (*Ahvefu mâ ehâfu alâ ümmeti:*
Şuhhun mutàun, ve heven müttebeun, ve
i'câbü küllü zî re'yin bi-re'yihî)

(*Ahvefu mâ ehâfu alâ ümmeti*) “Ümmetim
üzerinde korktuğum şeyler:

1. (*Şuhhun mutàun*) “Kendisine itaat edilen
cimrilik.”

Sıkılığa bel bağlamış, etrafındaki zuafayı,
fukarayı, mesâkîni, muhtaçları görmüyor;
hep kendi menfaatine harcamaya çalışıyor
paraları. *Şuhhun muta'* diyorlar buna.

² Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.II, s.160; Enes ibn-i Mâlik
RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.45, no:43863; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II,
s.77, no:942.

2. (*Heven müttebeun*) “Nefsinin hevâ ve hevesine uyması.”

3. (*Ve i'câbü küllü zî re'yin bi-re'yihî*)
“Herkesin kendi reyini beğenmesi.”

Kendi fikrini kitaba, sünnete tatbik etmeden, “Benimki doğrudur!” diyor. Ama kalp para altın altının değerinde değil. Fakat onu altıncıya verdin mi, buna bakınca bunun ne mal olduğunu sana söyler; bu altın değil kalptir der. Sen ona müracaat etmiyorsun, kendi kendine diyorsun ki, “Bu altındır.” Ama altın olmadığı o mihenk taşına vurulunca meydana çıkıyor.

Onun için bu çok fena bir şeydir ki, “*Herkesin kendi reyini beğenmesi*” çok acayip bir şeydir. Hepimiz için güzel bir derstir.

Bir vakit bir vergi konu biliyor musunuz?

Tüccarlara, zenginlere umumiyetle bir vergi verildi. Bu vergiyi tabii herkesin haline göre taksim ettiler ama çokça para... Yahudiler vermediler bu parayı.

“—Parayı vermeyen Erzurum’da bilmem Aşkale’de taş kıracak.” dediler.

Yahudiler;

“—Biz taş kırmaya razı oluruz, bu parayı veremeyiz.” dediler.

Niçin?

“—Hahamı öyle dedi de onun için.”

Haham dedi ki onlara:

“—Paraları vermeyin! Gidin taş kırın, ne olacak? Taş kırarsınız, ödersiniz borcunuzu, vermeyin paraları!” dedi.

Onlar hahamını dinledi, parayı vermedi. Sonra paçayı da kurtardılar.

Ama biz böyle değiliz, biz kendi reyimizle karar veririz; yani 40 milyon ahalinin 40 milyon reyi var, herkesin ayrı reyi. Bu çok tehlikeli bir şey... Onun için, Cenâb-ı Peygamber'in korktuğu şeylerden birisi de herkesin kendi reyini beğenip kendine göre yol tutması.

Allah kusurlarımızı affetsin de Müslümanlık ilerlesin.,,

Şimdi bir cemaat geliyoruz burada işte 40-50 kişi, 100 kişi; imam efendi *Allahu ekber* diyor, uyuyoruz namazı kılıyoruz. Namazda uyarız ama başka şeyde uymayız. Namazda uyarız ama reyimize gelince oo orada müstesna, orada uymak yok.

Halbuki:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ

(النساء : ٦٤)

(*Ve mâ erselnâ min rasûlin illâ li-yütâa bi-izni'llâhi*) “Peygamberlerin gönderilişi ve onların vekillerinin gönderilişinin sebebi itaat olunsun diyedir.” (Nisâ, 4/64)

İtaat etmedikten sonra yalnız namaza gelmişsin, bu kadar kişi var... Yetmez. Allah kusurumuzu affetsin...

Onun için mihenk taşına vurmak lazım fikrini, “Benim fikrim doğru mudur, değil midir?” diye.

O mihenk taşı da kimdedir öyleyse?

Kuyumcudadır, herkesin elinde mihenk taşı yoktur ki! Bana satarlar alırım altını, oh bak sana güzel bir beşibirlik alıverdim diyerekten takarım hanımın boynuna ama sarrafa yahut kuyumcuya gidince onu mihenk taşına vurunca, “Bu kalp efendi, aldatmışlar seni.” derler ama iş işten de geçmiş olur.

Onun için Allah kusurlarımızı affetsin.

Mihenk taşı kim? Mihenk taşı alimlerdir. Nasıl altının mihengi kuyumcuların elindeyse, dinin de mihenk taşı da ulemadır. Ama onlar da bu yolda değildir. Onlar da her birisi ayrı bir yolda, onlar da herkes kendi reyinde...

Allah-u Teâlâ'nın bir gadabından korkarız, yani bu bir gadap olmasın? Çünkü Müslümanlıkta böyle çeşit bölünmelere imkân yok, cevaz da yok. Ama bizim demek ki bu hale düşüşümüz, bir felâketin içine düştüğümüzün başlıca alâmetlerinden birisi oluyor, Efendimiz (*ahvefü mâ ehâfü*) “Korktuğum şeylerden en korkuncu, en korkunç şey...” diyor.

Bizim her şeyimiz öyle. Bak alttakini de geçen okumuştum da yine bugün de dinleyelim.

c. Kölenize İyi Davranın!

Taberânî'nin Huzeyfe RA'dan naklettiği bir hadis-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

أَخْوَكَ فِي الْإِسْلَامِ، لَا تُكَلِّفُهُ مِنَ الْعَمَلِ إِلَّا مَا

أَطَاقَ، وَأَطْعِمُهُ مِنْ طَعَامِكَ، وَالْبِسُهُ مِنْ
لِبَاسِكَ، فَإِنْ كَرِهْتَهُ فَبَاعَهُ، يَعْنِي الْعَبْدُ

(طس . عن حذيفة)

RE. 21/3 (*Ehùke fi'l-islâm, lâ tükellifhü mine'l-ameli illâ mâ etàka, ve at'imhu min taàmike, ve elbishü min libâsike, fein kerihtehû feba'hu, ya'ni'l-abd*)

(*Ehùke fi'l-islâm*) “O köle senin İslâm’da kardeşindir. (*Lâ tükellifhü mine'l-ameli illâ mâ etàka*) Ona ancak gücünün yettiği işi yükle! (*Ve at'imhu min taàmike*) Yediğinden ona yedir, (*ve elbishü min libâsike*) giydiğinden ona da giydir. (*Fein kerihtehû feba'hu ya'ni'l-abd*) Eğer kendisinden hoşlanmıyorsan, onu sat!”

Hz. Huzeyfe’den rivayet olunan şu hadis hepimizin yüreğini dağlar. Bu Müslümanlığımızın bir ölçüsüdür bir de. Biz Müslümanlığı namazda ararız; namaz kıldık mıydı, oruç da tuttuk muydu, tam müslüman sayarız kendimizi... Fakat şu hale bakınız!

Bu hadisin rivayetinde, zâtın birisi Ebû Zer Hazretleri’ni görmüşler gidiyor. Kendisi bir hayvana binmiş, aynı hayvana kölesini de

³ Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.V, s.161, no:4945; Heysemî, *Mecmaü’z- Zevâid*, c.IV, s.433, no:7219; Huzeyfe RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.IX, s.80, no:25058; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.II, s.82, no:949.

bindirmiş; kendisi nasıl giyindiyse kölesini de aynı şekilde giydirmiş. Fark yok aralarında; ama birisi köle, birisi efendi. Derken bu adam demiş ki:

“—Yahu ne bu hal! Şuna bak, sen misin efendi, bu mu efendi?

Hanginizin efendi olduğunu nasıl fark edeceğiz?”

Şimdi şurasını iyi düşünmek lazım ki, biz bugün ne kadar sınıflanmış, ayrılıklara bölünmüşüz, çok ayrılıklara bölünmüşüz. Ama bu iş idrakimizi tazeler. Allah kusurlarımızı affetsin...

Demiş ki:

“—Neden beis görüyorsun? Bu benim kölemse, o da Allah'ın kulu. O benim kölem ama Allah'ın kulu, benim de din kardeşim. Niçin kendi giydiğimden giydirmeyeyim, niçin kendi yediğim gibi yedirmeyeyim, neden beis gördün?

Ben cahiliyet devrinde, gençlik devirlerinde bir adama darıldım ona acı söyledim, çirkin söyledim, adam gitti, beni Rasûlullah'a şikâyet etti. Bu sefer Rasûlullah da bana dedi ki:

“—Sen hâlâ cahiliyet devrindeki fikirleri bırakmamışsın, hâlâ o kafada yürüyorsun.”

“—Neden yâ Rasûlallah?”

Demiş ki:

“—Böyle laf söylenir mi? O da senin kardeşin, dindeki kardeşin. Köle ama dindeki kardeşin.

Ne olursa olsun, hizmetkâr ama kardeşindir, din kardeşidir. Ne caseretle bu sözü söyleyebiliyorsun ona?”

Halbuki bugün ne kadar yalanları insanlar uydurup uydurup da insanların aleyhinde konuşabiliyorlar ve bunları da bilâ pervâ konuşabiliyorlar. Allah bu şuursuzluktan bizi kurtarsın...

Bu neden? Fikrini beğeniyor, reyini beğeniyor; karşısındaki fikir sahibine hürmet etmiyor.

Halbuki şimdi yeni bir usûl var herkesin fikrine hürmet lazım diyorlar. Herkesin fikrine hürmet lazım gelir derken, müslüman bir şey söylese onun fikrine herkes muhalefet ediyor, toptan muhalefet.

Halbuki şimdi şurada ne güzel söylemiş ama:

(Ve at'imhü min taàmike) “Bu senin kölen olmakla beraber dinde kardeşin olduğu için yediğinden yedireceksin ona.”

Ve sen baklava ye, börek ye, tatlı tuzlu etleri ye, ona kuru ekmekten bir parça, efendim sırf fasülye verdin miydi, o da oldu bitti işte!

Böyle iş yok! Sen nasıl yiyorsan onu da öyle yedireceksin.

Bak Müslümanlıktaki bu kaideyi görüyor musun, var mı bugün bunu tatbik ettirecek bir kimse? Ne fukarasında var ne yükseğinde var.

Halbuki bunun bir canlı noktasını da yine arz edeyim. Kaç defa da tekrar etmişimdir ama beis yok.

Acemistan fetholundu, birçok ganâim elde ettiler getirdiler, bir hisse de Hz. Ömer'e ayırmışlar. Sofrasına işte oradaki konverselerden filan neler getirdiysele sofraya koymuşlar. Hz. Ömer yemeğe gelmiş, bakmış ki sofraya süslenmiş, görülmedik yemekler var sofrada.”

“—Ne bunlar?” demiş.

“—İşte bunlar efendim Acemistan'dan getirdiğimiz ganâimden, size de bir hissecik ayırdık.”

“—Bu memlekette fakir kalmadı da mı bunu benim soframa getirdiniz?” demiş.

Bugünkü hale bak sen, bugünkü hale bak! Bugün herkes yaşamanın nerede olduğunu böyle arayıp duruyor. Yüksek para nerede, yüksek zevk nerede, yüksek sefâ nerede herkes o tarafa doğru bir hücum ediyor. Öteki zuafâ ne olursa olsun, kimin umurunda?

Allah kusurlarımızı affetsin...

(*Ve elbishü min libâsike*) “Giydiğinden ona da giydir!”

Sen 1000 liralık bir kumaştan yapılmış bir elbise giyerken, ona da 100 liralık elbise giydirip de savıvermek caiz olur mu?

Sen nasıl 1000 liralık elbise giyiyorsan ona da 1000 liralık elbise yapacaksın. İslâm'ın kaidesi bu. (*Ehûke fi'l-islâm*) “İslâm'da kardeşin!” diyor.

E biz birbirimize kardeş olup da böyle bir kaidenin altına girersek kavga mı olur, gürültü mü olur, dövüş mü olur, kim kimi vurur?

Bugünkü zihniyete bakın, bir de İslâm zihniyetine bakın; barıştıırabilir misiniz yan yana? Bugünkü kafalar nerelerde geziyor, İslâm bize ne telkin ediyor! Allah kusurlarımızı affeylesin...

Huzeyfe RA'ın bu rivayeti hepimiz için büyük bir ders.

d. Farzları Edâ Et!

Beyhakî *Şuabü'l-İmân*'ında Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan rivayet etmiş.

Cenâb-ı Peygamber buyuruyor ki:⁴

أَدِّ مَا افْتَرَضَ اللَّهُ عَلَيْكَ ، تَكُنْ مِنْ أَعْبِدِ
النَّاسِ ؛ وَاجْتَنِبْ مَا حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْكَ ، تَكُنْ
مِنْ أَوْرَعِ النَّاسِ ؛ وَارْضَ بِمَا قَسَمَ اللَّهُ لَكَ ،
تَكُنْ مِنْ أَعْنَى النَّاسِ

(عد . هب . عن ابن مسعود)

⁴ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.218, no:201; Ebû Dâvud, *Zühd*, c.I, s.143, no:131; Hennâd, *Zühd*, c.II, s.501, no:1032; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.220; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXIII, s.177; Abdullah ibn-i Mes'ûd RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.237, no:44296; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.85, no:953;

RE. 21/4 (*Eddi me'fterada'llàhu aleyke, tekün min a'bedi'n- nâs; ve'ctenib mâ harrama'llàhu aleyke, tekün min evrai'n-nâs; ve'rda bimâ kasema'llàhu leke, tekün min ağne'n-nâs.*)

(*Eddi me'fterada'llàhu aleyke*) “Allah-u Teâlâ'nın sana farz ettiklerini eda et, (*tekün min a'beden nâs*) o zaman insanların en abidi olursun.”

Sana farz olunan, emrolunan ibadetleri edâ et!

Allah neleri farz etti: Beş vakit namaz, Ramazan'da oruç, hac, zekât ve diğer farzlar nelerse bunları edâ et! O zaman bütün insanların en âbidi sen olursun.

Bundan evvelki hadiste, (*İttaki'l-mehârim*) “Allah'ın haramlarından kaç!” buyruldu ki, bunlar da farzdır. Nasıl namaz kılmak farzsa, haramdan kaçmak da öyle farzdır. Onun için orada, (*İttaki'l-mehârim tekün a'bede'n-nâs*) “Allah'ın haramlarından kaç ki nâsın en âbidi olasın.” buyruldu. Burada da, (*Eddi me'fterada'llàhu aleyke tekün min a'bedi'n-nâs*) “Nâsın en âbidi olmak istiyorsan, Allah-u Teâlâ'nın farz ettiği emirleri hiç şüphesiz tut!” buyruluyor.

Emir iki türlü; birisi yap, birisi yapma! Bizde de öyle değil mi?

Binâenaleyh ibadetler farz olunca, günahlardan kaçmak da farzdır. Mesela içkiyi terk etmek farzdır, kumarı terk etmek farzdır, zinayı terk etmek farzdır. Farzdır bunlar, haramdır çünkü.

O haramı terk etmek borcumuzdur, o da farz olur. Ne kadar günah varsa, onları da terk etmek farzdır.

İkincisi: *(Ve’ctenib mâ harrame’llàhu aleyke)* “Cenâb-ı Hakk’ın haram ettiği şeylerden de kaç, ictinab et, sakın...”

Neleri haram etti?

Evela faiz başta... Kaçan var mı bugün faizden? Faizden kaçan var mı? Zenginlerden hangisini yoklarsan yokla, büyük servet sahiplerinin hepsi faizin altında yuvarlanıp duruyor. Onun için bu faizin aleyhinde konuşanları sevmezler, çünkü “İşimiz rast gitmeyecek, parayı nerden alacağız sonra?” derler.

“—Parayı nereden alacağız, bu fabrikayı nasıl çevireceğiz?”

Ama faiz veriyorsun, günaha giriyorsun?

“—Olsun ne yapalım, Allah kusurumuzu affeder.” der.

Nasıl derse artık, kendisini kurtarmaya çalışır.

Öteki de der ki:

“—İyi ama, size faiz verdirmeyeceğiz ama, farz edelim ki banka faiz dağıtmak suretiyle bir milyar iki milyar kazanç temin ediyor. Biz bunu fabrikalara vereceğiz, fabrikaların kazancından, bu banka iki milyon kazanırken, 10 milyon, 10 milyar, 20 milyar kazanacak. Senin menfaat-i şahsiyenden menfaat-i âmme efdaldir. Ammenin menfaati için şahsın menfaatleri göze alınmaz.” desek buna kimse dikkat edemez.

“—Benim işim rast gitmeyecek, olmaz bu iş. Bu iş iyi bir fikir değil!” der.

Halbuki Hz. Allahu Celle ve A'lâ'nın faiz hakkında emirleri çok şiddetli. “Benimle harbe kalkar” diyor Allah. İşiniz yoksa, harbe cesaretiniz varsa, Allah’la harp ediniz de bakalım, kurtarın yakayı! Olur iş değil yani.

Onun için Cenâb-ı Peygamber de; (*Ve’c-tenib mâ harrama’llàhu aleyke*) “Allah’ın haram kıldıklarından uzak dur; (*tekün min evrai’n-nâsi*) insanların takvası, verâsı en yüksek olanı olursun.” buyurdu.

Neden sakınsın? (*Mâ harrame’llàhu aleyke*) “Neleri haram ettiyse, o haramın hepsinden kaçmak lazım.”

İşte okuyoruz akşamları, Cuma gecelerinde başka gecelerde, haram olan şeylerin ne kadar fena olduğunu... Ki bugün 1200 taneye çıkarılmış, sayısı az çok, ve bunların hepsi haram... Bunlardan hep sakınmak lazım.

Bunların en büyüğü 70 tane diye sayılır, o ahlak kitaplarının içerisinde hep yazılı bunlar.

Ne olacak haramlardan kaçarsak? (*Tekün min evrai’n-nâsi*) “O zaman verâ sahibi olursun! Müslümanların Allah’tan en çok korkanlarından olursun.”

Verâsız müslüman cansız insan gibidir; canı çıkmaya az kalmış, işte canı çıkacak gibi... Ölmemiştir ama hayrı da yoktur, yatıyor yerde, neredeyse canı çıkacak.

Bu insan mı? İnsandır.

İnsan dediğin o insan nasılsa, bu haramlarla beslenen insanlar ki verâ denilen Allah korkusu yok içlerinde, Allah korkusu olmayan insanların hali, bu yatakta ölmeye hazırlanan insan gibidir, yani işe yaramaz. Kalk desen kalkamaz, vur desen vuramaz, tut desen tutamaz. Yardıma muhtaç bir insan, işi bitmiştir. Bu verâsız insanlar da işi bitmiş müslümana benzer işte, tıpkı bizim gibi... Allaah!

(*Ve'rda bimâ kasema'llâhu leke*) “Allah’ın taksimatına razı ol, sana kısmet olarak ne nasib etmişse ona razı ol; (*tekün min ağne'n-nâsi*) o zaman insanların en zengini olursun.”

Bir de Allahu Celle ve A'lâ'nın hepimize taksim ettiği bir taksim var; taksimât-ı ilâhî... Kimisine beş, kimisine 10, kimisine 1000, kimisine 100 bin. Bu Allah’ın taksimi... Buna beş veriyorsun da ona neden 1000 veriyorsun demeye kimsenin hakkı yoktur. Çalış, sen de bin al!

وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى

(النجم: ۳۱)

(*Ve en leyse li'l-insâni illâ mâ saâ.*) “İnsanoğlu neye gayret eder çalışırsa, çalıştığıının karşılığı var; ondan başka bir şey yok!” (Necm, 53/39)

Çalıştığın nisbette alacaksın ama o da takdîr-i ilâhîyeye bağlıdır. Her çalışan buna muvaffak olamaz. Mektepten bu kadar çocuk çıkar, her çalışan bir memuriyete giremez; çoğu da açıkta kalır. Sebebi? Taksimât-ı ilâhî... Karışmayız ona.

Binâen aleyh, (*Ve'rdâ bimâ kasema'llâhu leke*) "Sen Allah-u Teâlâ'nın verdiği rızıdaki taksimine razı ol! Kimsenin ekmeğinde gözün olmasın!"

"—O bin lira alıyormuş, öteki yüz bin lira alıyormuş."

Alsın, bana ne? Allah'ım bana da bunu takdir etmiş;

"—Yâ Rabbi! Sana çok şükür, aç değilim, susuz değilim." dersin.

Onun için kendinden aşağılarına bakarsın, ki o zavallı evi yok, barkı yok, üstünde yok, başında yok, belki akşama çorbası da yok.

"—Eh el-hamdü lillâh, Cenâb-ı Hak bana bir çorba da nasib etmiş!" diyerekten teşekkür edersin Allah-u Teâlâ'ya.

Ama yukarıya bakarsan, başını kaldırırsan, o zaman da işin altından çıkılmaz elbette...

Ne olacak Allah-u Teâlâ'nın takdirine razı olursak?

(*Tekün min ağne'n-nâs*) "O zaman insanların en zengini olursun." İnsanların en zenginleri Allah-u Teâlâ'nın taksimine razı olanlardır.

Ötekinin 100 bini vardır, 100 milyonu vardır, fakat hâlâ gözü doymaz. Onun için o razı olmadığından dolayı, ne kadar olursa olsun, o fakirdir.

Allah kusurlarımızı affetsin... Tefvîkât-ı samadâniyesine mazhar etsin de verdiklerine razı olan ve haramlardan son derece sakınıp kaçınan kullarından eylesin...

Haramın çok çeşidi var, mesela zina haramdır onu herkes bilir. Fakat zina haram olduğu gibi göz zinası da var. Bugün her şey meydanda, sen ona dikkatli dikkatli, tekrar tekrar bakarsan o da senin için bir zina olur, yani zinanın günahı gelir. Zina etmediğin halde zina günahı gelir. Elinle değersin, temas edersin, huylanırsın muylanırsın bunlar da ayrıca vebal. Onun için hepsinden kaçınmak lazım.

Bu da Allahu Teâlâ'nın tevfikine, inâyetine, lütfuna muhtaçız.

Onun için beş vakit namazda;

“—Yâ Rab! Bizi bize bırakma!” diye dua ediyoruz.

Bizi bize bırakma, ne kadar? Göz açıp yumacak kadar az bir zaman olsa da bize bizi bırakma; çünkü aciziz, zaifiz. Nefis var, şeytan var, şehvet var; düşmanların çoğu üzerimizde... Bunlardan kurtulmak kendi elimizden gelmez. Biz âciz mahlûkuz, binâen aleyh bizi yardımından mahrum bırakma yâ Rabbi!

e. Zekât Malı Temizler

Ahmed ibn-i Hanbel ve Hâkim, Enes RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.136, no:12417; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.392, no:3374; İbn-i Zenceveyh, *el-Emvâl*, c.III, s.159, no:1076; *Müsnedü'l-Hâris*, c.I, s.446, no:286; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.199, no:4332; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.294, no:15769; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.84, no:952.

أَدِّ الزَّكَاةَ الْمَفْرُوضَةَ ، فَإِنَّهَا طَهْرَةٌ

تُطَهِّرُكَ ؛ وَآتِ صِلَةَ الرَّحِمِ ، وَاعْرِفْ

حَقَّ السَّائِلِ ، وَالْجَارِ ، وَالْمِسْكِينِ

(حم.ك. عن أنس)

RE. 21/5 (*Eddi'z-zekâte'l-mefrûdate, feinnehâ tuhratün tutahhiruke; ve âti sîlate'r-rahimi, ve a'rif hakka's-sâili, ve'l-câri, ve'l-miskîni.*)

(*Eddi'z-zekâte'l-mefrûdate*) “Senin üzerine yazılmış, farz kılınmış olan zekâtını edâ et, öde!”

Şimdi hepimizin az çok geliri var, serveti var. Cenâb-ı Hak emretmiş ki, “Bu servetten 40'ta birini fukaraya veriniz, böylece onlar da zarurettten kurtulsun.”

Bakınız bu çok mühimdir. Şimdi bizim çok zengin kardeşlerimiz var ki, zekâtın adını bile bilmezler. Zekâtı vermeyi de hiç düşünmezler bile... Sonra çok acaip fikirler de söylerler ki şaşılacak şeylerdir.

Hem sanki kendisi kendisine hakimmiş de o paraları kendisi kazanmış gibi ondan meteliği dışarı çıkarmaya korkar ama yüz binlerce lira israf yapar, günahlara harcar, fena yerlere harcar. Ama emrolunduğu farz olan zekâtı vermekten kaçınır. Kaçındığı için de en büyük günahı yüklenmiş olur.

Onun için Hz. Allah Celle ve A'lâ (*ekîmü's-salâte*) diye namazın kılınmasını emrederken, (*ve âtü'z-zekâte*) diye arkasından ilave ediyor, "Namazla beraber zekâtı da vereceksiniz!" buyuruyor. Çünkü İslâm iki şeyin, iki kaidenin altında; Allah-u Teâlâ'nın emrine itaat, mahlûkatına şefkat...

Allah-u Teâlâ'nın mahlûkatına şefkati olmayan insandan ne hayır olur artık? Senin istersen 100 milyonun değil, 100 milyarın olsa kıymeti yok. Allah'ın mahlûkuna şefkat edeceksin. O mahlûkâtın içerisinde her şey, her şey var... İnsanlarla beraber hayvan da Allah'ın mahlûku, hayvana da acımak vazifemizdir.

Kurban bile keserken, öyle hayvanı hırpalayarak canavarca kesmek caiz değil. Bıçağımız bilenmiş olacak. Onu usûletle, güzel güzel, okşaya okşaya yatırır, tekbirler getirerek güzelce kesersin. Birden de kesip hayvanı incitmezsin. Hayvana da acımak gerekir.

Biliyorsunuzdur ki bir adamı cennete koymuşlar. Sebebi de bir zaman bu adam susamış, yüreği yanmış, bir kuyunun başına gitmiş. Tabii insan olduğu için kuyuya inebilmiş, suyunu içmiş, kuyudan çıkmış.

Bakmış ki bir köpek de kuyunun etrafında dolaşıp duruyor, dilini çıkarmış, kuyunun etrafındaki taşları yalıyor, soğuk, oradan istifade etmek için, zavallı...

İnmiş kuyuya, bir kovası filan da yok elinde, ayağındaki mesti yahut pabucu çıkarmış, onun içine suyu doldurmuş, çıkarmış, o köpekcağızı

sulamış. Köpektir ama Allah'ın bir mahlûkudur. Onu suladığından dolayı Cenâb-ı Hakk'ın hoşuna gitmiş, onu affetmiş.

Binâen aleyh kullarına şefkat da vazifemizdir. O kullarına şefkat etmek için de, "Ben bunu seviyorum bunu sevmiyorum" olmaz, hepsi Allah'ın kulları. Bak bu köpek, köpektir işte ama şefkat ettiğiinden dolayı paçayı kurtarmış adam.

Sonra birisi de kedisini evde hapsetmiş, kedinin yemeğini, suyunu vermemiş, kapamış kapıyı gitmiş. Kedi içeride ne yapsın? Aç acına ölmüş, o da cehenneme yuvarlanmış; o mahlûka olan şefkatsizliğinin cezası olaraktan...

Mahlûklara şefkat, herkesin yapması gereken bir vazifedir. Onların içinde şefkate en layık olan tabiatıyla insandır. İnsan kardeşini böyle zaruretlerde görür de yardım etmez mi?

Şimdi bugün memleketimizde ne kadar zaruret sahibi insanlar var ki, evsiz barksız sokaklarda, şuralarda buralarda yatar gezer. Bunlar elbette hırsızlık da yapacak, yan kesicilik de yapacak, yol kesip de paramızı alacak cebimizden, hepsini yapmaya çalışacak. Niçin? Zaruret yaptırır insanlara...

Vazife kimin? Biz vazifemizi yapmadık, onu kurtarmadık o zarurettten; o çirkinlikten, o pislikten kurtarıp elinden tutmadık, onu bir ev sahibi, bir iş sahibi yapmadık. Okutmadık, bir şeyler yapmadık; tabii o da bugün vazifesini yapacak.

Bu bizim kusurlarımızdan neşet ediyor, onun için Müslümanlıkta bunlara, tabii fertlerin gücü yetmez bu işlere. Cemiyetleri yapıp, meydana getirip bunları kurtarmak lazım.

Onun için de; (*Eddi'z-zekâte'l-mefrûdate*) “Farz olan zekâtını edâ et!” Herkes edâ edecek onu. (*Feinnehâ tuhratün tutahhiruke*) “Çünkü o seni temizleyen bir temizleyici işlemdir.”

Bu şuna benzer: Hamama gidiyoruz, yıkanıyoruz, temizleniyoruz kirlerimizi... Bu dış kirlerimizin temizlenmesi sularla olur, mümkündür; fakat içimizin de temizlenmesi gerekir. İçimizin temizlenmeleri sularla olmaz. Onun temizlenmesi de bu muhtaçlara Allah-u Teâlâ'nın emri olan zekâtı vermekle olur.

Halbuki bu zekât da bugün, herkes verse kâfi ama zekâtımızı verdikten sonra böyle zaruretteki insanları görünce;

“—Biz zekâtımızı verdik artık, nemimize lazım!” demek de çok ayıp. O da ayıp, çünkü elimizden geldiği kadar yardım edeceğiz.

(*Ve âti sılâte'r-rahmi*) “Zekâtını vermekle beraber sıla-i rahmi de terk etme! Akrabâ-i taallukatınla ilgini kesme!” Evet onlar kusurludur, eksiklidir, hatalıdır, şudur budur ne olursa olsun. Akrabalar bir ağaç gibidir, sen de o ağacın kökünden çıkmış dallardansın. Bir ağacın bir kökü, beş on tane dalı var; bu dallardan biri sensin, diğerleri de senin akrebâ ü taallûkâtın... Sen kendini beğenip de bu

köklerden fıskıran dalları kestirirsen, bunlar lazım değil dersen, onlarla alâkanı kesersen; bu insanlığı da yakışmaz, Müslümanlığa hiç yakışmaz!

Onun için, sıla-i rahime Müslümanlık çok ehemmiyet vermiştir. Herkes akrabâ ü taallukâtını arayacak bulacak, zarurette olanların ihtiyacını gidermeye çalışacak. Zarurette değilse, onların hatırlarını hoş etmek için ziyaretlerine gidecek, onlara iltifatta, ikramlarda bulunacak.

Şimdi sıla-i rahimin en mühimi, Peygamber SAS Efendimiz'i ziyaret etmektir. Onun ziyareti hepimizin üzerine farzdır. Bir kere değil ama... Allah onu bir kere farz etmiş o ayrı; hac borcu...

Fakat babasını insan ziyaret etmek istemez mi canım? Babasının ziyaretine, amcasının ziyaretine, dedesinin ziyaretine gitmez mi? Her sene gidip, bir bayramdan bayrama:

“—Babacığım, ne yapıyorsun?” demek istemez mi?

Mesela birisi Erzurum'da, birisi de farz edelim ki İzmir'de... Olsun, nerede olursa olsun, babandır, dedendir, amcandır, teyzendir; gidip onları ziyaret edeceksin. Bugün imkânlar da çok; verdin miydi beş on parayı bir saatte ordasın.

Binâen aleyh onu ziyaret ederken, senin dininin, Cenâb-ı Hakk'ın en sevgilisi, habibi olan, bizim dinimizin de başı olan o iki cihan serverine;

“—Es-salâtü ve’s-selâmü aleyke yâ rasûlallah! İşte ben geldim, biliyorsun ya o uzak memleketten.” deyip de onun huzurunda bir salât ü selâm okumanın acaba bedeli ödenir mi?

Allah kusurlarımızı affetsin...

İmkânlar nisbetinde insan bunu vazife bilmeli, imkânlar nisbetinde... Ama imkân olmazsa, o zaman mesul değil tabiatıyla. Ama imkânı olduktan sonra gitmezse... Bugün insanlar bir şeyler öğreneceğim, yapacağım diyerekten her sene Avrupa’ya gidiyor. O Gâvur memleketlerine böyle giderken hiç düşünmüyor da Peygamberine giderken;

“—Bu kadar da para harcayacağım olur mu? Memlekette bu kadar ihtiyaç var” diyor.

E benim gönlüm karanlık, karardıktan sonra, taş olduktan sonra benim paralarım ne olacak? Hiçbir işe yaramaz.

Onun için, sıla-i rahime Cenâb-ı Peygamber çok ehemmiyet vermişler, üzerinde durmuşlar, bizim de durmamız lazım, akrabâ ü taallukâtı bırakmamak lazım.

Ama bazısı şöyle olur bazısı böyle olur? Olsun, bir ağacın dallarıyız.

(*Ve a’rif hakka’s-sâili, ve’l-câri, ve’l-miskîn*)
Bak üç hak verdi. (*Ve a’rif hakka’s-sâil*) “Sâil, isteyici geliyor, onun hakkına riayet et!”

Kapıya gelen insan, fakir bir insan mesela beş kuruş verirken “Allah sana senden razı olsun!”

der gider. Ama ötekine beş kuruş verirsen, o da ona kanaat etmez; beş lira verirsen, eh peki der. Ötekine de daha fazla bir şey verirsen, ancak ona kanaat eder. Hak sahibine yani vereceğin adamın haline göre ver demek.

Onun için, fukaranın birisi gitmiş zengin birisinin kapısına, istiyorken işte ehemmiyetsiz bir şey vermiş. Baltayı almış gelmiş dilenci tak tak kapıyı kırmaya çalışıyor.

“—Tüh edepsiz, ne yapıyorsun?”

“—Ne yapayım, ya kapına göre vergiyi yap, yahut vergine göre kapı yap!” demiş. “Bu kapıya bu kadar şey yakışır mı?” diye ona ders vermiş.

Sâilin hakkını gözetmek... Burada pek çok şeyler söylerler. Sâil muhtaç bir insan tabii.

Hırsızın hırsızlık yaptığından dolayı elini kesme cezası vardır. İşte bugün Arabistan’da hayat gayet âsûde, kimse kimsenin meteliğine elleşemiyor çünkü eli kesilecek biliyor. Bazı gözü karalar yapıyorlardır da bazı işler, onlar Araplar’dan değil dışardan gelen yabancılar yapar o işleri. Kendi milletinden yapamaz çünkü eli kesilir.

Binâen aleyh eli kesmek kolay; yatırırısın oraya bir tane bıçak patlatırısın oraya, kesiverir kolu. Fakat asıl elini kesmek onu hırsızlığa sebep olunan şeylerden kurtarmak lazım. Bu açlıkla her zaman yapacak, eli kesilirse kesilsin. Bu açtır, bu açlıktan kurtulması için ona yardım edip, o neye muhtaçsa onları tedarik etmek

cemiyetin vazifesi. Dükkân aç, iş yap, bir şey bul bir şey bul onu hırsızlıktan, bu suretle elini oradan uzaklaştırırsın.

Sonra ikincisi de bak ne diyor:

(*Ve'l-câr*) “Komşunun hakkını da bil!” diyor.

Komşu hakkı da çok büyük haktır. Komşumuz yahudi bile olsa hakkına riayet etmek vazifemizdir. Birçok misaller de söylemiştim, yine tekrar edeyim:

Kardeşlerimizden birisi kurban kesmiş, ister Ramazan, Kurban Bayramı olsun, isterse başka bir zamanlarda bizim kestiklerimiz gibi bir hayvan kesmiş, hanıma da tembih etmiş ki:

“—Hanım, Yahudi komşunun hakkını unutma!”

Bunu birkaç defa tekrar etmiş, gitmiş işine geldiği vakitte ilk sorgusu da unutulmasın diyerekten;

“—Hanımefendi, yahudi komşunun hakkını verdin mi?” demiş.

Demek komşu yahudi de olsa, onun da bir hakkı var, İslâm olursa iki hakkı var, bir de akraban olursa üç hakkı var.

Komşumuzun hakkına da riayetten sonra bir de;

(*Ve'l-miskîn*) “Miskinin hakkına da riayet et.”

Miskin çıktı ortaya ki muztar biri, bir şeyi olmayan kimse...

Halbuki bugün çok miskinler var memlekette...
Bu miskinlerden belki çoğumuzun da haberi
yok. Ancak etrafındaki birkaç kimse onları
bilirse bilir, çoğu bilmez.

Allah kusurlarımızı affetsin...

f. Mazluma Yardım Etmek

Taberânî Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet
etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar
ki:⁶

أَدْخِلَ رَجُلٌ قَبْرَهُ، فَأَتَاهُ مَلَكَانِ، فَقَالَ لَهُ إِنَّنَا

ضَارِبُونَكَ ضَرْبَةً، فَضَرْبَاهُ ضَرْبَةً، إِمْتَلِ قَبْرَهُ

مِنْهَا نَارًا فَتَرَكَاهُ حَتَّى أَفَاقَ وَذَهَبَ

عَنْهُ الرَّعْبُ فَقَالَ لَهُ مَا عَلَامَ ضَرْبْتُمَانِي؟

فَقَالَ إِنَّكَ صَلَّيْتَ صَلَاةً وَأَنْتَ عَلَى غَيْرِ

طُهُورٍ، وَمَرَرْتَ بِرَجُلٍ مَظْلُومٍ فَلَمْ تَنْصُرْهُ

(طب . عن ابن عمر)

⁶ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.443, no:13610; Heysemî, *Mecmaü'z- Zevâid*, c.VII, s.528, no:12140; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.21, no:43758; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.92, no:967.

RE. 21/7 (*Udhile racülün kabrehû, feetâhü melekâni, fekâlâ lehû: Innâ dâribûke darbeten, fedarabâhu darbeten imtelee kabruhû minhâ nâran, feterekâhu; hattâ efâka, ve zehebe anhü'r ru'bu fekâle lehümâ: Alâme darabtümânî? Fekâlâ: İnneke salleyte salâten, ve ente alâ gayri tuhûrin, ve merarte bi-racülün mazlûmin felem tensurhü.*)

(*Udhile racülün kabrehû*) “Bir adam kabrine sokuldu.”

Bunadikkatedinizama. Bu istikbalden bahseden bir mesele. Deme ki sakın, bunu kim gördü de söylüyor deme! Peygamberlere Cenâb-ı Hak her şeyi bildirmiştir, bu bildirdiklerinden bir nebzesini de bize bildirirler onlar. Bunlar görülmüş ve bilinmiş hadiselerdir.

Bunu söylerken, evvelki gün Akçakoca denilen şuradaki bir memleketten bize bir teyzemiz geldi misafir. Hanımefendi yalnız bir hanımdır, herhalde biraz keşfi de açılmış olsa gerek ki;

“—Hocaefendi ben korkuyorum.” dedi, “Geceleri rüyamda ölüler bana arz olunuyor: Şu şöyle, şu şöyle, şu şöyle... Bazısını da çok çirkin vaziyette görüyorum, korkuyorum onların o vaziyetlerinden dolayı.” diyerekten tazarrûda bulundu.

Şimdi bu olağan şeylerdir, bunu ehli keşif de görür, evliyaullahtan çok görenlerimiz vardır, bunu bilhassa Peygamberimiz söylüyor şimdi.

(*Udhile racülün kabrehû*) “Bir adam kabrine konmuş. (*Feetâhu melekâni*) İki melek gelmiş.”

Bu bizim her gün tâlim ettiğimiz bir derstir ki, orada girer girmez bir sorgu var:

“—Rabbin kim?”

“—Dinin nedir?”

“—Peygamberin kim?”

“—Kitabın ne?”

“—Kıblen neresi?”

Bu beş sual, muhakkak herkes bunlara cevap vermekle mükellef... Yalnız müslümanlara değil herkese sorulacak.

E bu dünyada Allah'ı tanımamış, Peygamberi tanımamış, Kâbe'den haberi yok, kitaptan haberi yok, ne cevap verecek orada, ne diyecek yani? Bir şey diyeceği yok...

Onun için şimdi bu adam kabre girince, (*feetâhu melekâni*) ona iki tane melek gelmiş. (*Fekâlâ lehû*) Bu iki melek ona diyorlar ki: (*Innâ dêribûke darbeten*) Biz sana bir darbe vuracağız!”

(*Darabâhu darbeten*) “Bir vurdular ki, (*imtelee kabruhû minhâ nâran*) o vuruşlarının şiddetinden kabrin içi ateş doldu.” Onların vurduğu sopa bizim sopalar gibi değil ahiret sopası bu. Bu sopa vuruşundan kabir ateş kesilmiş, derken adam bayılmış.

(*Feterakâhu*) “Melekler terk ettiler, kenara çekildiler. (*Hattâ efâka*) Darbeyi yiyen o şahıs uyandı, kendine geldi. (*Ve zehebe anhü'r-ru'bu*) Korkusu da sakin oldu. Dayacağı yedi, ateşin acısını çekti, uyandı, korkusu

da sakinleşince aklı başına gelince, (*fekàle lehümâ*) kendisini döven o iki meleğe diyor ki: (*alâme darabtümânî*) Ne diye dövdünüz beni, ne kabahatim vardı?”

Şimdi buraya dikkat edin:

(Fekâlâ) “O melekler dediler ki: (*Inneke salleyte salâten, ve ente alâ gayri tuhûrin*) “Sen namaz kılıyordun ama, ama taharetine dikkatin yoktu.”

Şimdi ben bugün çok acıdım kendi kendime, yani tecrübelerimizle de sabit ki bugünkü giydiğimiz bu elbiselerle, bu pantolonlarla yani bu pantolonla, hele dış çarşılarda yapılan idrarlarla bu temizlik katiyen olmuyor. Ne suyunu kullanabilirsin, ne de istibrâ denilen bu kurulanmayı yapabilirsin! Yarısı içeriye yarısı dışarıya, acı bir felakettir. Halbuki günde üç beş defa da dışarıya çıkmak mecburiyetindeyiz.

Bu damlalar üç beş damlayla akşama kadar kaç damla olur? Bu bir hafta içinde ne kadar olur? Bununla da geliriz, Allahu ekber diyerekten namazımızı kılarız. İşte diyor ki:

(*Inneke salleyte salâten ve ente alâ gayri tuhûrin*) “Sen tahartesiz olarkten namaz kıldın!” diyor.

Bu iki türlü, bir de abdestimize riayetimiz. Alırken abdesti geliş güzel alırız, niyet etmesini yapmayız, laflarla derken vakit geçirerek abdest alırız. Kollarımızın dirseklerini, etrafını güzel yıkamayız. Yüzümüzü yıkarken şu yukardan bu çene altına kadar, iki tarafları

hemen yüzümüzü yapıştırır geçeriz, bunlar olmaz tabii. Ayaklarımızı yıkarken hele topuk araları, topuk kemiği dediğimiz çukuru, hele kış günü soğuklarda olunca daha zorluk, çabuk olsun diyerekten ihmal ederiz.

İşte birinci kabahatin senin bu: Taharetlere riayet etmedin; ne abdest alırken, ne yıkanırken, ne de çamaşırında... Çamaşır yıkamak da bir meseledir yani. Allah affetsin kusurlarımızı...

Bugün evlerimizde çamaşırlar yıkanıyor, makinelerde yıkanıyor ama çok dikkate şayandır, evde çocuklarımız var işerler, donları vardır, entarileri vardır, hanımanne onların farkına varmaz, kazanın içerisinde yıkansın diyerekten hepsini atar, bu pislik ötekilerine de bulaşır, ondan sonra asar onu, ondan sonra; “—Al efendi, temiz elbiseni giy!” diyerekten verir.

Halbuki onun üç defa sıkılıp da şöyle suların akması lazım kazana atmadan önce... Bu pislikli donlarla karmakarışık olarıktan bir âlem olur. Onun için;

Buraya çok dikkat etmez lazım. Bunu hanımannelerimiz, yani dinî meseleleri bilmeyen anneler burada çok ihmal ederler. Çok ihmal ederler! Binâen aleyh kızlarımızı dindar yetiştirmediğimiz takdirde, yarın bunlar anne olacaklar, anne olduğu vakitte de bu meseleleri bilmez, kirlî çamaşırını temiz sanır, pis çamaşırını sana temiz diye giydirir.

Onun için çocuklarımıza üniversitelere kadar yüksek tahsil yaptırırken dinî tahsillerini ihmal eden babalar muhakkak mes'ul olacaklar. Muhakkak ve muhakkak! Evvela çocuğuna dinini öğret, Kur'an'ını öğret, fıkhnı öğret, ondan sonra nereye verirsen ver.

İkincisi, dayağın ikinci sebebi nedir?

(*Ve merarte bi-racülin mazlûmin felem tensurhü*) “Sen bir adama rast geldin de bu adam birisiyle kavga ediyordu. O zalim adam onu dövüyordu. O zalim adam bunu döverken, sen buna yardımcı olmadın.”

Çeşitli çeşitli şeylere gelir bu... Yalnız bu kavga edenlerin dövüşmesi değil her türlü haksızlığa şamildir.

“Haksızlık oluyor o adama, bu haksızlığından dolayı senin de onu oradan kurtarmağa gücün yeterdi, kurtarmadın. Buna kulak asmadın, ‘Bana ne, nemelâzım’ dedin, atladın gittin öteye. Bu nemelâzım deyip atlayıp gittiğinin cezası bu sana...”

Az bile değil. Sen orada müslümansın da müslüman kardeşine niçin yardımcı olmadın? Niçin o zalimin elinden onu kurtarmadın?

Halbuki geçen bir şey geçti, çok acı: Zâlimin zalim olduğunu bilerek, o zalime yardımcı olanın İslâm'da yeri yok da bugün o zalimlere yardımcı olanın da haddi hesabı yok...

g. Ehl-i Cennetin Ekseriyeti Fakirler

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

أَدْخِلْتُ الْجَنَّةَ، فَوَجَدْتُ أَكْثَرَ أَهْلِهَا ذُرِّيَّةَ

الْمُؤْمِنِينَ وَالْفُقَرَاءَ، وَوَجَدْتُ

أَقْلَّ أَهْلِهَا النِّسَاءَ وَالْأَغْنِيَاءَ

(هناد عن حبان بن أبي جبلة مرسلًا)

RE. 21/9 (*Üdhiltü'l-cennete, fevecettü eksera ehlihâ, zürriyyete'l- mü'minine ve'l-fukarâe; ve ekalle ehlihe'n-nisâe ve'l-ağniyâe*)

Cenâb-ı Peygamber gerek M'irac'da, gerek başka zamanlarda da, cenneti gördüler, girdiler. Oradaki müşahedesini anlatıyor:

(*Üdhiltü'l-cennete*) “Beni cennette ithal ettiler, koydular. (*Fevecettü eksera ehlihâ*) Gördüm ki ehl-i cennetin ekseri, cennetteki insanın ekserisi, (*zürriyyete'l-mü'minine ve'l-fukarâe*) mü'minlerin zürriyetleri ve fakirler idi.”

O bizim kıymet vermediğimiz, beğenmediğimiz pabuçsuz, yakası yok, üstü başı kirli fakirler...

Akşam dinledim çok acabime gitti. Bir büyük efendinin birisine birisi demiş ki; dindar, çok bilgisi var:

⁷ Hennâd, *Zühd*, c.I, s.329, no:602; Habbân ibn-i Ebî Cebele *Kenzü'l-Ummâl*, c.XVI, s.387, no:45034; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.93, no:969.

“—Ya neden namaz kılmazsın, bu kadar bilgin var, itikadın var?”

“—Bir kere girdim camiye de, yeni büyük camiye girdim, baktım ki bit var orada. Bir bit gördüm, bir daha camiye o bittten dolayı girmiyorum.” demiş.

“—İyi ama bit her yerde olur.” demiş.

Tabii bu evvelki devirdedir, bu adam bunu eski devirde görmüştür. Şimdi herhalde bulunmaz bit, evvelki devirlerde belki böyle insanlar, garipler çok gelir o taraflara... O garip kimselerde belki de olabilir. Yani, bir bit görmüştür. Bir bit gördüm diyerekten camiye gitmemek olur mu?

Demiş ki:

“—Sen otobüse bindiğin vakitte, otobüste de bir bit gördüğün vakitte bir daha otobüse binmeyecek misin?”

Olabilir tabii, otobüslerde de olabilir. Yanına oturan bir kimse olur, garip birisi olur, ondan da geçer bir bit...

Bit mutlaka öldürücü bir şey değil, çirkin bir şeye de temizlenmesi bugün mümkün. İşte o dedete dedikleri ilaçlar var, evin kökünü kurutur.

O adam da demiş ki:

“—Yahu sen öyle bir şey gördüysen, cemaatin arasına gir, ‘Böyle çirkinlikler gördüm!’ dersin, bunları yapmamak için lazım gelen nasihatları

yaparsın. İşte şöyle yaparsın böyle yaparsın da bu işin önüne geçersin. Camiye küsmekle olur mu bu iş?

Bu varlığın verdiği gururdan ibaret. Kendisindeki varlık gururu... “Bir bit gördüm!” diyerekten camiye girmiyor. Onu sokmayana bak sen!

“—Ben cennete girdim baktım, ekseriyeti ehli fukara idi.”

Cenâb-ı Peygamber bunu kaç çeşit hadislerle, böyle çeşitli rivayetlerde var, beyan ederken bize de çok acı gelir. Fukaraya biz hiç tatlı bir gözle, tatlı bir yüzle bakamayız:

“—Bize ağırlık verecek, yük olacak, şimdi benden bir şey isteyecek, bir şey diyecek, onu nasıl savalım, fukaranın yanından nasıl şırışalım.” diyerekten çareler ararız.

Halbuki onun imdadına yetişme yollarını arasak daha güzel olacak ama bugün işte bu acz içerisindeyiz.

Nimet-i İslâm sahibi Mehmed Zihni Efendi'nin zekât bahsinde güzel bir manzumesi vardır. Onun sözü değil de, Nâbî'den almış, zekât hakkında:

“—Ey zavallı! Sen de öyle bir fakir olsaydın, seni Allah o fakirlik üzerine yaratsaydı, beceriksiz bir adam olsaydın ne yapardın, elinden ne gelirdi? Kurtar bakayım kendini!” diyor.

Allah-u Teâlâ nasıl herkesi çeşitli nafakalarda taksim ettiyse; hallerde de öyle, akılda da öyle, fikirde de öyle, her şeyde öyle...

Ona becerisizlik gelmiş çalışmıyor, ekmek parasını da bulamıyor. Onu ayıplayacağına, onun elinden tutmak vazifemizken bundan uzak kalıyor.

Binâen aleyh, o gün fukaraların en çoğu cennette yer alacaklar. Siz onlara yardım ediniz ki, onlar cennete girerken;

“—Yâ Rabbi! Bu da bana dünyadayken yardım etmişti, bunu da sen affet!” desin sizin için.

Bak şimdi altına:

(Ve vecedtü ekalle ehlihâ en-nisâe ve'l-ağniyâe) “Cennetin en az kimseleri de kadınlarla zenginlerdi.”

Çünkü kadınlar nefislerine çok mağlupturlar. Hayatın en müreffeh tabakasında yaşamak isterler. İslâmiyeti pek aramaz, yalnız nasıl yaşayacaksam öyle yaşayayım der, hele bugünün kadını...

İkincisi de ağniyâ, zenginler. Fukaraya bakmaz hor görürler, hayırlara el uzatmaz hor görürler, onun için cennete de en az girerler.

Tabii büyük zenginlerden çok hayır sahipleri de var, onlar da cennetin kapısından en önce içeriye girerler ama, sayıları azdır.

h. Dua Etmenin Âdâbı

Tirmizî ve Hâkim Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

أَدْعُوا اللَّهَ وَأَنْتُمْ مُوقِنُونَ بِالْإِجَابَةِ ، وَاعْلَمُوا
أَنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَجِيبُ دُعَاءَ مَنْ قَلْبٍ غَافِلٍ لَهُ

(ت.ك. عن أبي هريرة)

RE. 21/13 (*Üd'u'llàhe ve entüm mûkînûne bi'l-icâbeti, va'lemû enna'llàhe teâlâ lâ yestecîbü, düâe men kalbühû gâfilün lâh.*)

(*Üd'u'llàhe ve entüm mûkînûne bi'l-icâbeti*)

“Ey benim ümmetim, Allah’a dua edeceğiniz zaman; ‘Allah benim duama icabet eder, Allah benim duamı kabul eder, kabul edecek. Beni duyuyor, işitiyor. Benim istediğimi de verecek olan odur.’ diye duayı bu zihniyetle yapın!”

Her zaman duaya, dua etmeye muhtacız. Tabii hepimizde çok kusurlar, günahlar, kabahatler var da... Şimdi ben bu kadar kusurla, günahla bu elimi nasıl açacağım da Allah’tan nasıl af isteyeceğim, yahut şunu ver, bunu ver nasıl diyeceğim?

Yakıştıramıyor insan kendine, çok kabahati var.

Haa! Sen ne kadar günahkâr olursan ol, kusurlu olursan ol Allah-u Teâlâ’nın rahmetinin üst katına nihayet yok, rahmeti çok geniş.

⁸ Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.383, no:3401; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.670, no:1817; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.V, s.211, no:5109; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.355, no:2205; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XIV, s.315; Ebû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.II, s.72, no:2176; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.II, s.99, no:979.

“Muhakkak Allah-u Teâlâ benim duamı kabul edecek.” diye duanın kabulüne inanarak dua et! Kabul olmayacak diye düşünme!

(*Va'lemû*) “Bilin ki, (*enna'llàhe teâlâ lâ yestecîbü duâe men kalbühû gâfilün lâhin*) kalbi gafil ve kafası başka yerlerde gezen bir insanın duasını Allah kabul etmez.”

Binâen aleyh uyanık olarıktan, “Muhakkak ki Allahu Teâlâ bizim dualarımızı kabul edecektir.” diyerekten insan dua etmeli!

Duanın kabul olmamasında üç şey var:

Birisi, âciz olur da insan, ben senden bir şey isterim veremeyecek olursun, âcizsin. Bu aczinden dolayı, yok veremem dersin. Allah da böyle acizlik yok. Hepsinin üstünde muktedir.

Yahut kerem sahibi olmamak lazım; alışmamış adam vermeye, vermek istemiyor. Halbuki Allah-u Teâlâ ekremü'l-ekremîndir.

Bir de duayı dinlememesi, işitmemesi lazım; sağır olur da mesela anlamaz insan. Halbuki Allah-u Teâlâ herkesin duasını biliyor ve ne istediğini işitiyor.

i. Kardeşlerinize İsimleriyle Hitab Edin!

Abdullah ibn-i Cerad RA'dan rivayet edilmiştir. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

أَدْعُوا إِخْوَانَكُمْ بِأَسْمَائِهِمْ، وَلَا تَدْعُوهُمْ
بِالْأَلْقَابِ

(عد. عن عبد الله بن جراد)

RE. 22/1 (*Üd'û ihvâneküm bi-esmâihim, ve lâ ted'ûhüm bi'l- elkàb.*)

(*Üd'û ihvâneküm bi-esmâihim*) “Müslüman kardeşlerinizi, tanıdıklarınızı, dostlarınızı güzel isimleri ile çağırın! (*Ve lâ ted'ûhüm bi'l-elkàb*) Onları rahatsız edecek lakaplarla çağırmayın!”

Ne güzel! Şimdi bazı insanlara çirkin lakap takılmıştır; çocukluğundan yahut nasılsa... Çirkin, hoşlanılmayan bir şey; kambur derler mesela, topal derler, çolak derler mesela, şaşu derler, bu da onun üzerinde takılmış kalmıştır.

“—Kim o?”

“—Şaşu adam...”

Hayır öyle değil, onun güzel isimleriyle onu çağırın. Takılan lakaplarla çağırmayın!

Onun hoş olan ismi neyse onunla çağırın onu, kardeşliğinize zarar vermesin! Çünkü bir insanı, hoşlanmadığı bir şeyle çağırınca, tabiatıyla insanın gönlü kırılır. Bu gönlün kırılmaması için onu daha kibarca, daha güzelce; efendi mi diyeceksin, paşa mı diyeceksin, bey mi beyefendi mi diyeceksin, ne gibi böyle güzel sözler varsa onları söyleyerek çağıracaksınız!

Daha daha kibarcasını şöyle:

“—Bana bakar mısınız lütfen?” filan diyerekten böyle çağırın. Başka öyle:

“—Gelsene! Baksana! Sana bağıriyorum, duymuyor musun?” Bunlar kaba şeyler.

⁹ *Kenzü'l-Ummâl*, c.XVI, s.421, no:45219; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.99, no:978.

j. Ölülerinizi Sâlihlerin Arasına Defnedin!

Ebû Nuaym ve Deylemî Ebû Hüreyre RA'dan; İbn-i Asâkir de Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

إِدْفِنُوا مَوْتَاكُمْ وَسَطَ قَوْمٍ صَالِحِينَ، فَإِنَّ
الْمَيِّتَ يَتَأَذَى بِجَارِ السُّوءِ، كَمَا يَتَأَذَى
الْحَيُّ بِجَارِ السُّوءِ

(حل . عن أبي هريرة ؛ كر عن ابن مسعود)

RE. 22/3 (*İdfinû mevtâküm vasata kavmin sâlihîne, feinne'l- meyyite yeteezzâ bi-câri's-sûi, kemâ yeteeze'l-hayyu bi-câri's-sûi*)

Allah cümlemizi affetsin...

Şimdi mezarlıklar umumi tabii, herkes nereye girecekse girecek. Senin yanındaki mezar komşun kimse, o mezar komşunun haliyle sen de halleneceksin. O eğer azap görüyorsa, hal-i hayatta iken nasıl komşun seni rahatsız ediyorsa, mezarda da öyle rahatsız olursun.

¹⁰ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.102, no:337; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l- Evliyâ*, c.VI, s.354; Ebû Hüreyre RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LVIII, s.378; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.599, no:42371; Câmiü'l-Ehâdîs, c., s.106, no:992.

Onun için İmam Şâfii Rh.A demiş ki:

“—Beni çok uzaklara gömün, cenazelerin olmadığı yere gömün! Kimse benden eziyet görmesin, ben de kimseden rahatsız olmayayım.”

Onun için SAS Efendimiz diyor ki:

(*İdfinû mevtâküm vasata kavmin sâlihîne*) “Siz mevtalarınızı iyi insanların arasına gömün!”

Onun için, camilerin kenarlarında yer almışlar birçok kimseler, her caminin etrafında birçok böyle kabirler vardır. Camide dualar edildikçe, okudukça onların ruhlarına da bu dualar gider, ondan da istifade ederler.

Bu bize misafir gelen kadıncağız o mevtalara söylemiş rüyasında güzel, demiş;

“—Ben size her gün hediyeler gönderiyorum, geliyor mu o hediyeler size?”

“—Geliyor geliyor, çok memnunuz, aman eksik etme!” demişler.

Binâen aleyh, siz mevtalarınızı kavm-i sâlihînin arasına gömün! Şimdi ne mezarlığı diyorlar ona? İşte *şehitlik* diyorlar, *asrî mezarlık* diyorlar, bilmem ne diyorlar; burada tabii herkes var. Onların arasına gitmektense, garip bir yerde ol da etrafındakiler sâlih kimseler olsun; onların hayır dualarına sen de müşterek olursun!

Bakınız: (*Feinne'l-meyyite*) “Çünkü ölü...” Öldü diyoruz, halbuki bak ne kadar güzel bir ders. Zannediyoruz ki biz, öldü, bitti iş...

Hiç öyle değil kardeş, hiç de öyle değil. Aradan bin yıl geçmiş, on bin yıl geçmiş, yüz bin seneler geçmiş hiç kıymeti yok. İnsanda hayat mevcut, zerre mevcut çünkü orada, o zerrede hayat var...

(*Feinne'l-meyyite yeteezzâ bi-câri's-sûi*) “Ölü kötü komşudan eziyetlenir. (*Kemâ yeteezze'l-hayyü bi-câri's-sûi*) “Hayattaki bir kimse kötü komşudan nasıl eziyetleniyorsa, eziyetli bir komşu varsa yanında ondan nasıl müteezzî oluyorsa, ölü de öyle rahatsız olur.”

Ölünün de demek ki ölmekle bitmiyor işi. Orada bir hayât-ı mâneviye dediğimiz bir hayat var; iyisinde de var kötüsünde de var. İyiler, şühedâ mertebesinde olanlar, onlar Allah-u Teâlâ'nın rızıklarıyla merzukturlar, hayât-ı dâimî var onlarda... “Onlara ölü demeyiniz!” diyerekten Cenâb-ı Hakk'ın tavsiyesi var bizlere.

Onun için, iyilerin arasına gömülebilmek için onun için büyükler hep mezar alma sevdasında olurlar. Mesela Süleymaniye'ye gidiniz, Fatih'e, şuraya buraya gidiniz hep büyükler iyilerle beraber; bakıyorsun bu filan alim, bu filan alim, bu filan şeyh, bu filan büyük... Hep bir arada... E onların halleri de iyidir inşallah orada...

k. Hac ve Umre Fakirliği Giderir

Taberânî Câbir RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Hazretleri buyurmuşlar ki:¹¹

أَدِيمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ، فَإِنَّهُمَا يَنْفِيَانِ الْفَقْرَ
وَالذُّنُوبَ، كَمَا يَنْفِي الْكَبِيرُ حُبَّ الْحَدِيدِ

(هـ . طس . قط . فى الأفراد عن جابر)

RE. 22/6 (*Edîmü'l-hacce ve'l-umrete, feinnehümâ yenfiyâni'l- fakra ve'z-zünûbe, kemâ yenfi'l-kîrû hubse'l-hadîd.*)

(*Edîmü'l-hacce ve'l-umrete*) “Hacca ve umreye gitmeye devam edin! Bunu bir vazife edinin, hac ve umreye daima gidin!”

Haccı ihmal etmeyin. Farz olan haccınızı vaktinde yapın. Farz olan haccınızı yaptıktan sonra, her zaman içinde yine hacca devam ediniz, umreye devam ediniz.

(*Feinnehümâ*) “Çünkü bu hac ve umre, (*yenfiyâni'l-fakra ve'z- zünûb*) hem insanlardan fakirliği giderir, uzaklaştırır, hem de günahları siler; (*kemâ yenfi'l-kîrû hubse'l-hadîd*) tıpkı körüğün demirin pasını giderdiği gibi...”

Hem fakirliğinizi giderir, hem de zengin olursunuz.

¹¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.139, no:3814; Heysemî, *Mecmaü'z- Zevâid*, c.III, s.605, no:5658; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.170, no:4977; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.605, no:5657; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.4, no:11788; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II. s.122, no:1021.

“—Canım para harcayacağız oraya ya! On bin, 20 bin, 30 bin gidecek bu sene?”

O Allah-u Celle ve A'lâ, o ziyareti yaptığından dolayı senin 30 binin yerine 300 bin verir. Nereden verir, hiç aklın da ermez.

Senin de ermez, benim de ermez. Onun hazinesi bol...

Günahlarla fakirliği gideren hac ve umreyi daima yapın! Nasıl demircinin körüğü ateşte demirin kirini, pasını götürüyorsa; bu hac ile umre de sizde ne günah bırakır, ne de fakirlik bırakır. Bakarsın, hiç olmadık yerlerden zengin olur çıkarsın.

Allah kusurlarımızı affeylesin...

I. Cennet Ehline Verilen Nimetler

Şurada bir tane daha var hoşuma gitti, onu okuyuvereyim.

Tirmizî. Ahmed ibn-i Hanbel ve İbn-i Hibban Ebû Saîd el- Hudrî Hazretleri'nden rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹²

أَدْنَىٰ أَهْلِ الْجَنَّةِ مَنْزِلَةً، الَّذِي لَهُ ثَمَانُونَ
أَلْفَ خَادِمٍ، وَاثْنَتَانِ وَسَبْعُونَ زَوْجَةً،
وَتُنْصَبُ لَهُ قُبَّةٌ مِنْ لَوْلُؤٍ وَزَبَرَجَدٍ وَيَاقُوتٍ،
كَمَا بَيْنَ الْجَابِيَةِ وَالصَّنْعَاءِ

(حم . ت . حب . ض . عن أبي سعيد)

RE. 22/8 (*Ednâ ehli'l-cenneti menziletin, ellezî lehû semânûne elfe hâdimin, ve'snetâni ve seb'ûne zevceten, tûnsabû lehû kubbetün min lü'lüin ve zebercedin ve yâkûtin, kemâ beyne'l- câbiyeti ilâ san'âe.*)

Cennet!.. Sen cenneti boş bir yer zannetme.

Râbiatü'l-Adeviyye'nin çok büyük bir sözü var ama, bu Râbiatü'l-Adeviyye'ye mahsus. Demiş ki:

“—Ben dünyadan bir şey istemem yâ Rabbi! Benim hakkım varsa dünyada, onu ben âsîlere bağışladım, kâfirlere bağışladım, onların olsun. Âhirette nasibim varsa onu da istemem; onu da mü'minlerin günahkârlarına bağışladım, onlara ver onları. Benim dünyadaki isteğim senden, seni zikretmek. Ben ancak senin zikrini isterim. Âhiretteki isteğim de ancak sensin sen. Senin rü'yetin, ben seni görmek isterim, başka şeye lüzum yok.”

Şimdi öyle olmakla beraber Allahu Teâlâ bize de bir cennet yaratmış. Cehennem de var, cennet de var... İki yerimiz var; hem cennette yerimiz var, hem cehennemde yerimiz var, hazırdır bunlar. Adlarıyla, hücreleriyle hepimizin yeri ayrı. Burada cennetteki yeri kazanırsak,

¹² Tirmizî, *Sünen*, c.IX, s.124, no:2485; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.76, no:11741; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XVI, s.414, no:7401; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.532, no:1404; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.127, no:422; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.476, no:39327; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.113, no:1003.

cehennemdeki yerimizi başka bir Gâvura verirler, burası da senin olsun derler. Eğer Allah esirgeye dünyada cennetteki yeri kazanamaz da cehennemlik olursak, cennetteki yerimizi de başka bir mü'mine verirler. Onun için çok acıdır. Allah bizi ehl-i cennetten etsin inşallah, cümlemizi...

Şunu da tebşir edeyim ki: “*Lâ ilâhe illallah, Muhammedün rasûlüllah*” diyenler, inşallah hep ehl-i cennettir. Bazı ceza görsek de yine cennete gireriz inşallah...

Şimdi bu ehl-i cennetten olan kişinin menzili, bir yer veriyorlar ona ki, bu dünya hiç kalır onun yanında... Bu Türkiye, 40 milyon insan yaşıyor diyorlar, kocaman bir ülke. Fakat cennette bir kişiye verecekler onun daha üstününü...

(*Ednâ ehli'l-cenneti menziletin*) “Cennet ehlinin makam ve mevki bakımından en aşağı olanına bile ne verilirmiş bakalım? (*Lehû semânûne elfi hâdimin*) En aşağı rütbeli cennet ehlinin. seksen bin hizmetçisi var...”

Cennet öyle bir yer ki bir kişiye, bir ehli imana 80 bin hizmetkâr verecekler. Burada bir hizmetkârı bile bulamıyoruz, kolay değil. Orada 80 bin tane...

Yanlış okumuyorum değil mi?

(*Ve'snetâni ve seb'ûne zevceten*) “Yetmiş iki tane hurisi varmış, zevcesi varmış en aşağısının...”

Hizmetkârlar ayrı, hanımlar ayrı.

(*Kubbetün min lü'lüin ve zebercedin ve yâkûtin*) “Bu zât-ı muhtereme cennet çadırlarından öyle bir çadır kurulmuş ki; incili, zebercedli, yakutlu, kıymetli taşlarla süslenmiş öyle bir çadır, şahane otağ kurulmuş ki; (*kemâ beyne'l-câbiyeti ilâ san'âe*) Câbiye şehriyle, Yemen'deki San'a şehri arasındaki kadar sahaya öyle bir cennet otağı kurulmuş.”

Sana, Yemen'de bir memleket, Câbiye de bilmem nerede bir memleket. Bu iki memleketin arasındaki yer kadar ona yer veriyorlar.

Onun için Allah kusurlarımızı affetsin, cennette cemaliyle cümlemizi müşerref eylesin inşallah. Sevdiği ve razı olduğu kulların arasına kabul etsin.

Onun için dualarımızı yaparken;

“—Yâ Rabbi, beni de sevdiğin ve razı olduğun kulların arasına kabul eyle.” diyerekten yapalım.

İkinci bir duayı da;

“—Yâ Rabbi, Peygamberimiz SAS Hazretleri senden ne gibi şeyler istediye, ben bilmem, ama ben de onları isterim. O ne gibi şeylerden sana sığındıysa, onlardan ben de sana sığınırım.”

En kısa yoldan bir kolay dua...

Allah cümlemizi affetsin... Tevfikât-ı samedâniyesine mazhar etsin...

Günler de pek kısa, çabucak da saat dört olmuş.

Belki gelecek Cuma, Pazar dersinde bulunamayacağım. Allah nasib ederse, hac yoluna çıkmak niyetimiz olduğundan, hepinizin hakkınızı helal etmesini rica ederim.

Allah sizlere de afiyetler versin... Hac yolcularına da hayırlı

yolculuklar, selametlerle gidip gelmeler nasib etsin...

Bir salât ü selâm okuyalım, öyle ayrılalım:

Allâhümme sallî alâââ... Seyyidinâââ... Muhammedinin- nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ... Âlihîî, ve sahbihîî, ve sellim... (3 defa)

Kâffe-i ehl-i iman ervâhı için el-Fâtihah!

Mehmed Zâhid KOTKU

26. 10. 1976 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

